

[Kjær Rasmussen.]

ninger at gøre til de tidligere ordførere, men det vil jeg gerne vende tilbage til ved en senere lejlighed.

(Kort bemærkning).

Langkilde: Hvis det ærede medlem hr. Kjær Rasmussen har sat sig ind i andet end prisen og udgivelsesstedet for den engelske rapport, så synes jeg, han burde give tinget og offentligheden den oplysning, at den engelske rapport fortsat går ind for kontrol med og forbud mod cannabis.

(Kort bemærkning).

Kjær Rasmussen: Jeg må anmode hr. Langkilde om at udvise lidt tålmodighed; jeg skal nok komme tilbage til det under næste punkt på dagsordenen.

Ordføreren for forespørgerne (Tastesen): Det var i sommeren 1967, at den daværende socialdemokratiske regering nedsatte en arbejdsgruppe under sundhedsstyrelsen, der skulle beskæftige sig med narkotikaproblemet, der begyndte at få et foruroligende omfang. Det har taget 1½ år, fra denne gruppe blev nedsat, til debatten, der nu kommer i gang i dag. I den tid, der er gået, er problemet vokset ganske voldsomt, det viser forskellige oplysninger, vi har fået, og man kunne så have ønsket, at arbejdsgruppen kom hurtigere frem til sin konklusion. Vi i socialdemokratiet var i hvert fald utålmodige, og det var baggrunden for, at vi pressede på for at få denne debat i efteråret 1968.

Nu har vi fået den, og det er godt. Vi har fået regeringens oplæg, og vi har nu hørt partiernes ordførere. Det gennemgående hovedindtryk er, at man er optaget af de nære problemer, der skal løses i forbindelse med dette alvorlige spørgsmål, men bag problemet ligger spørgsmålet om hele vort samfunds tilværelsesform, og jeg har i hvert fald det indtryk, at ordførerne fra regeringspartierne i for ringe omfang har beskæftiget sig hermed. Vi opfatter narkotikaproblemet som en alvorlig udfordring imod det etablerede samfund. Hvis man vil spørge den del af ungdommen, der er stofbrugere, hvorfor de tager stoffer, så vil nogle af dem svare, at vort samfund er blevet alt for materia-

listisk og alt for lidt menneskevenligt. Vi må desværre nok indrømme, at der er noget om snakken. Vi bestræber os for at udvikle et produktionssamfund med en fortsat stigende nationalindkomst, men der er nogle, som ikke kan eller ikke vil være med i velstandskløbet. Af narkotikarapporten fremgår det klart, at det er de rige vestlige lande, som først og fremmest har fået det voldsomt stigende narkotikaforbrug, og det kan derfor være berettiget at spørge, om disse lande, og deriblandt Danmark, har været i stand til at skabe de rette muligheder for et godt menneskeligt trivselsmiljø. Vi må erkende, at vi hverken i det lille samfund, som udgøres af familien, eller i de større samfund, som omfatter vore byer, har været i stand til at skabe tilstrækkelig gode muligheder for en sund og harmonisk trivsel. Alt for mange familier lever stadig væk i for små lejligheder. Når man i sådanne hjem lukker op for kontakten for et af velstandens vidundere, TV-apparatet, ja, så lukker man måske samtidig for kontakten til de store børn, der vælger at søge ud på gaden. Hvis det så var således, at der var rigeligt med tilbud til de unge fra samfundets side, ja, så var problemet måske ikke så stort, men ved opbygningen af vore bysamfund har der ikke i tilstrækkelig grad været plads til børne- og ungdomsvenlige investeringer.

Vi har ikke fra sundhedsstyrelsens arbejdsgruppe fået svar på, hvorfor de unge tager euforiserende stoffer. Jeg forstår, at det måske kommer senere, ellers kunne der være megen grund til at spørge hvorfor — for netop at gå bag problemet.

Hvis vi skal tage stilling til de mange problemer, der knytter sig til narkotikamisbruget, vil det være værdifuldt at kende baggrunden. Vi ved naturligvis, at nogle af ungdomskulturens talsmænd siger, at stofbrug er en del af ungdommens nye livsstil, men det kunne være interessant at vide, i hvor høj grad dette synspunkt har dækning hos de unge stofbrugere. Vi får at vide, at der i april måned sidste år var i alt ca. 3.800 unge, der havde et regelmæssigt forhold til de euforiserende stoffer, men det er jo en kendsgerning, der bevises igennem oplysninger fra børne- og ungdomsforsorgen, politiet og hospitalerne, at problemet accelererer meget hurtigt, og det er sikkert ikke urealistisk at sætte tallet på regel-